

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21.10.2014 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Vladimíry Hájkové a soudců JUDr. Slavomíra Círhana a JUDr. Jiřího Šťastného v trestní věci obž. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], adresa pro doručování [REDAKCE],

pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku,

o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonících ze dne 21.7.2014, č.j. 18 T 8/2014-159, **t a k t o :**

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obž. [REDAKCE] jako nedůvodné z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obž. [REDAKCE] uznán vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a za tento byl odsouzen k trestu odnětí svobody na šest měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na osmnáctiměsíční zkušební dobu. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby podle svých sil během zkušební doby nahradil trestnou činností způsobenou škodu. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit na náhradě škody Vojenské zdravotní pojišťovně ČR částku 6.778,- Kč a [REDAKCE] částku 35.099,40 Kč, kdy se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody byl tento poškozený podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění a závěrů okresního soudu se obž. [REDAKCE] výše uvedeného deliktu, jehož objektem je nedotknutelnost tělesné integrity člověka a ochrana jeho zdraví, dopustil tím, že:

„dne 9. 11. 2013 v době kolem 20.10 hodin, na zimním stadionu [REDAKCE] ve Strakonících, při hokejovém utkání mezi kluby HC Horažďovice a HC [REDAKCE] Radomyšl, ale mimo hru v nepřerušené hře, po předchozí verbální rozepři a vzájemném strkání, fyzicky napadl, a to úderem hokejky do úst protihráče poškozeného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], čímž mu způsobil zranění - tříštivou zlomeninu zubu č. 11, dislokaci zubů č. 21 a 22 v horní čelisti, tříštivou zlomeninu zubu č. 41, zlomeninu zubů č. 31 a 32 s otevřením dřevěné dutiny v dolní čelisti a zhmoždění měkkých tkání horního i dolního rtu - které si vyžádalo lékařské ošetření, bez vzniku pracovní neschopnosti a je ze soudně lékařského hlediska považováno za zranění lehké s omezením v obvyklém způsobu života zpravidla nepřekračující deset dnů.“

Proti tomuto rozsudku podal obž. [REDAKCE] v zákonem stanovené lhůtě odvolání. Podaným opravným prostředkem se domáhá jeho zrušení a vydání rozhodnutí nového, jímž by byl pro zažalovaný skutek obžaloby zproštěn.

Z obsahu odůvodnění podaného odvolání a jeho přednesu ve veřejném zasedání lze ve stručnosti shrnout, že obž. [REDAKCE] prostřednictvím zvoleného obhájce namítá,

že obsah ve věci provedených důkazů pro závěry, že [REDAKCE] zranil úmyslně, nesvědčí. Okresní soud se tak nedostatečně vypořádal se subjektivní stránkou činu, jež je obligatorním znakem úmyslného kriminálního deliktu. Jeho hodnotící úvahy odvolatel označuje za nelogické. Obžalovaný má za to, že jeho jednání, jakkoliv jeho výsledkem bylo poranění protihráče, nevybočovalo z rámce pravidel sportovního utkání. Poškozený byl zraněn nešťastnou náhodou.

Poškozený úraz utrpěl v rámci hokejové hry. Obžalovaný byl za svůj podíl na jeho vzniku disciplinárně potrestán, a to zákazem účasti na všech soutěžích pořádaných Okresním svazem ledního hokeje Strakonice. Tato okolnost měla vést okresní soud k závěru, že projednání zažalovaného skutku v rámci trestního řízení brání zásada ultima ratio.

V neposlední řadě odvolatel namítá, že okresní soud se nikterak nevypořádal s jeho tvrzením, že se bránil napadení ze strany hráče [REDAKCE], který byl iniciátorem konfliktu. Jestliže jej při své obraně zranil, konal tak v mezích nutné obrany.

Obž. [REDAKCE] v podaném opravném prostředku poukazuje na skutečnost, že řada ve věci slyšených svědků okolnosti objasňované události konzultovala s dalšími osobami. Jejich svědectví tak nemůže být hodnoceno jako spolehlivý podklad pro meritorní rozhodnutí. Odvolatel rovněž namítá, že okresní soud nikterak neodůvodnil, na podkladě jakých zjištění posoudil svědectví podporující jeho obhajobu jako důkazy nevěrohodné.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, přezkoumá dále také správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.

Podá-li oprávněná osoba odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud podle § 254 odst. 3 tr. řádu v návaznosti na vytykané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům odvolání podáno.

Krajský soud ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení, s přihlédnutím k námitkám podaného odvolání, přezkoumal napadený rozsudek, přezkoumal dále také správnost postupu řízení, které jeho vyhlášení předcházelo. Učinil pak následná zjištění a závěry:

V řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné procesní vady, jež by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí. Odvolací soud shledal, že jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení před okresním soudem, byly dodrženy veškeré předpisy, které mají zabezpečit právo obžalované osoby na obhajobu i řádné objasnění věci. Okresní soud provedl důkazy v rozsahu § 2 odst. 5 tr. řádu a zjistil skutkový stav, o němž netřeba mít pochybnosti. Dokazování zaměřil na prokázání jak objektivní, tak subjektivní stránky skutkové podstaty zažalovaného deliktu. Provedené důkazy hodnotil v souladu s pravidly upravenými ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a vyvodil logické závěry ohledně

pachatelství obž. [REDAKCE] na deliktu porušujícím zákonem chráněný zájem na nedotknutelnosti lidského života a zdraví.

Okresní soud provedl v dané trestní věci úplné dokazování. Po výslechu obž. [REDAKCE] a poškozeného [REDAKCE] vyslechl dále řadu osob, které se hokejového utkání buďto jako hráči, rozhodčí, organizátoři či diváci účastnili. Ti ze svědků, kteří konflikt proběhnuvší mezi hráči [REDAKCE] a [REDAKCE] sledovali, buďto straní verzi k okolnostem úrazu poraněného udanou obžalovaným či verzi sdělovanou poškozeným. Pro objektivní posouzení protichůdných verzí mechanismu vzniku úrazu přibral okresní soud k trestnímu řízení soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Na podkladě jeho závěrů, jež jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 9, okresní soud uzavřel, že [REDAKCE] musel poranění, jež jsou objektivizována lékařským nálezem, utrpět způsobem, který k jeho vzniku udal. Oproti tomu mechanismus vzniku poranění poškozeného způsobem uváděným obž. [REDAKCE] byl vyloučen.

Výše je konstatován jen výsledek hodnotících úvah okresního soudu, které jsou v napadeném rozsudku podrobně rozvedeny na str. 7-11, na které lze pro stručnost odkázat. Shledal-li okresní soud, že obž. [REDAKCE] při hokejovém utkání protihráče zranil cíleně a tomuto způsobil poranění, které vzhledem k jeho charakteru, době léčení, bolestivosti a omezení běžných životních úkonů zraněného je újmou na zdraví ve smyslu trestního zákoníku, posoudil pachatelovo jednání jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku.

Za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jímž okresní soud uznal obž. [REDAKCE] vinným, lze uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři roky. Třebaže okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že obžalovanému nepolehčuje doznání k záměrnému zranění jiného a ani vážně jím projevená lítost nad následkem činu, stanovil tomuto ukládané podmíněné odsouzení na samé spodní hranici zákonných možností. V rámci zkušební doby podmíněného odsouzení vyměřené na osmnáct měsíců obžalovanému uložil zpřísnující omezení spočívající v odškodnění poškozených subjektů.

Okresní soud shledal oprávněný nárok Vojenské zdravotní pojišťovny ČR, jež doložila, že na ošetření a léčbu [REDAKCE] zatímně vynaložila částku 6.778,- Kč. Ve většinovém rozsahu byl okresním soudem shledán oprávněný také nárok na náhradu škody v trestním řízení uplatněný poškozeným [REDAKCE]. Výrok vydaný v rámci odhezního řízení ohledně jmenovaného odůvodnil okresní soud následovně:

„Se svým nárokem na náhradu škody se rovněž přihlásil poškozený [REDAKCE], a to v částce 37.349,40 Kč, svůj nárok podrobně odůvodnil (č.l. 86-87 spisu) a doložil (přílohová obálka č.l. 88 spisu). Soud ve smyslu § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému, aby poškozenému [REDAKCE] nahradil škodu v celkové částce 35.099,40 Kč představující bolestné ve výši 9.600 Kč (80 bodů po 120 Kč), částku 900 Kč představující platbu za plnění kanálků ze dne 14. 11. 2013 (doklad č.l. 56 spisu) , v částce 16.240 Kč představuje platbu za implantáty (doklady založeny v přílohové obálce na č.l. 89

a na č.l. 57 spisu), platby za léky ve výši 297 Kč (doklady založené v přílohové obálce na č.l. 88 spisu), dále doložené cesty k ošetření ve Vodňanech vlakem z Plzně do Strakonice, a to ve dnech 13. 11. 2013 a na ošetření dne 14. 11. 2014 ve výši 59 Kč, dále dne 19. 11. 2013, na ošetření dne 20. 11. 2013 ve výši 59 Kč a dále dne 20. 2. 2014 na ošetření téhož dne ve výši 66 Kč, celkem tedy 184 Kč (rovněž jízdní doklady založené v přílohové obálce č.l. 88 spisu), dále cesty osobním vozem ze Strakonice do Vodňan k ošetření a zpět ze dne 14. 11. 2013 a 20. 11. 2013, celkem ujeté 2 x 58 km po 6,27 Kč, tedy celkem částku 727,32 Kč a dále cesty ve dnech 2. 1., 13. 1., 20. 2., 28. 2. a 11. 3. roku 2014 při ujetí celkem 5 x 58 kilometrů po 6,34 Kč za kilometr, tedy celkem 5 x 367,72 Kč, tj. 1.838,60 Kč, dále soud přiznal jízdné v den úrazu dne 9. 11. 2013 ze Strakonice do Nemocnice v Českých Budějovicích a zpět v celkové výši 752,40 Kč, dále poplatek za ošetření v den úrazu ze dne 9. 11. 2013 ve výši 90 Kč. Dále soud přiznal částku 4.470 Kč za tři inlay kořenové kanálky ze dne 11. 3. 2014, celkem tedy, jak je již uvedeno výše, částku 35.099,40 Kč. Soud poškozenému nepřiznal za ztrátu na výdělku spočívající v odměně za řízení hokejového utkání, kdy měl poškozený rozhodovat zápasy ve dnech 10. 11. a 16. 11. 2013 a dne 4. 1. 2014, celkem pět zápasů, kdy za tuto činnost měl získat celkem odměnu ve výši 2.250 Kč. Soud nepřiznal poškozenému tuto částku, neboť poškozený již dne 30. 11. 2013 nastoupil k hokejovému utkání, týden předtím tj. 23. 11. a 24. 11. 2013 byl schopen pískat hokejové utkání v pozici rozhodčího, jak vyplynulo z listin na č.l. 90 a 94-97 spisu. Soud proto tento nárok poškozeného neuznal, a proto jej ve zbytku nepřiznaného nároku podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. “

Jakkoliv je z výroku tohoto usnesení zřejmé, že senát odvolacího soudu se se skutkovými a právními závěry soudu prvního stupně ztotožnil, patří se k odvolatelovým námitkám uvést následné:

Je nesporné, že [REDAKCE] při hokejovém zápase konaném dne 9.11.2013 utrpěl zranění, které vykazuje znaky újmy na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. S ohledem na jeho charakter, kdy náhrada chybějícího či poškozeného zubu implantáty a zubními korunkami nemůže být již nikdy plnohodnotná, lze dovozovat, že jde o poranění, jež trvale negativně ovlivní kvalitu života poškozeného.

Okresní soud v dané trestní věci k mechanismu vzniku poranění [REDAKCE] provedl obsáhlé dokazování. Je zmíněno již výše, že výpovědi slyšených osob dílem potvrzují obhajobu obžalovaného, že se s poškozeným v průběhu hry dostal do vzájemného souboje, dílem pak vyjádření poškozeného, že byl obětí cíleného útoku, vymykajícího se obvyklým soubojům hráčů sportovního utkání.

Námitka obž. [REDAKCE], že jeho obhajoba nebyla vyvrácena a odsuzující výrok tak byl vydán na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, ovšem skutečnosti neodpovídá. Dříve konstatovaný důkazní stav by jistě pro vydání odsuzujícího rozhodnutí nepostačoval. Okresní soud s ohledem na rozpory svědeckých výpovědí, rovnocenně stranících oběma účastníkům konfliktu, k trestnímu řízení přibral renomovaného znalce, jemuž zadal posouzení možného mechanismu vzniku zdravotní újmy, kterou [REDAKCE] utrpěl, kdy tato je objektivizována lékařským nálezem.

Netřeba opakovat znalcovy závěry, které vyloučily, že by poškozený zranění svých šesti zubů, pohmoždění rtů a dásně utrpěl pouhým úderem zvednuté hokejky protihráče do dolní části obličeje. Obž. [REDACTED] svou reakci na protihráčovo počínání popsal jako reflexivní pohyb, při němž při svém napadení zvedl ruku, v níž držel hokejku. Takový mechanismus vzniku poranění [REDACTED] znalec vyloučil. Ve stručnosti lze shrnout, že v této souvislosti vyloučil, že by při takové reflexivní obraně byl obžalovaný schopen vyvinout sílu způsobitou objektivizované poranění zapříčinit. Oproti tomu pak znalec konstatoval, že posun jednoho z poraněných zubů a charakter zlomeniny korunky zubu dalšího svědčí pro úder hokejkou vedený vodorovným směrem proti zasaženému místu a nikoliv pro úder vedený zvedajícím se předmětem.

Na podkladě výše uvedeného zjištění, jež se podává z nestranného důkazu, nelze vytýkat okresnímu soudu, že obhajobu obž. [REDACTED] označil za vyvrácenou a svědecké výpovědi tuto podporující pak za důkazy nespolehlivé, verzi obžalovaného neopodstatněně stranící.

Odpovídá skutečnosti, že to byl [REDACTED], kdo v probíhající hře zastavil hráče [REDACTED]. Poškozený k tomu sám uvedl, že takto reagoval na předchozí chování obžalovaného, který mu bránil ve hře. Není však přípustné, aby na takové chování protihráče, jakkoliv tento do napadeného hráče strkal či i jej rukou udeřil do těla, bylo reagováno cíleným úderem hokejkou do nechráněné části obličeje, jak obžalovaný učinil. V takovém případě, jde-li navíc o hru, nemůže být jednání hráče posouzeno jako konání za podmínek vylučujících protiprávnost. Obž. [REDACTED] na počínání [REDACTED] nereagoval přiléhavě, použil vůči němu nepřiměřené síly i nepřiměřeného prostředku a vzhledem k okolnostem a situaci, kterou řešil, zapříčinil naprosto neadekvátní následek. Způsob, jakým obž. [REDACTED] na počínání [REDACTED] reagoval, do běžného života kulturních lidí, a tím spíše do sportu, v němž by měla být respektována pravidla fair play, nepatří.

Závěry okresního soudu, že obž. [REDACTED] zranil úmyslně, a to způsobem, který je v hokejové terminologii označován jako krosček, mají oporu v provedených důkazech. Těmto odpovídá soudem užitá právní kvalifikace. Jednání obžalovaného po objektivní i subjektivní stránce naplnilo znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku.

Odvolatel namítá, že posuzovaný skutek s ohledem na jeho okolnosti a důsledky mající pro jeho osobu v podobě vysloveného zákazu další hráčské účasti na hokejových utkáních neodpovídá spodní hranici trestnosti běžně se vyskytujících deliktů dané skutkové podstaty. Okresní soud ke shledávané jím míře společenské škodlivosti objasněného trestného činu uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku následně:

„ není sebemenších pochyb o tom, že ze strany obžalovaného [REDACTED] se jednalo o úmyslné jednání, o neuvěřitelný exces (je nutné připomenout, že v tu dobu se hra odehrávala na druhé straně hřiště, poškozený nijak neohrožoval po sportovní stránce tým obžalovaného), jednalo se o hloupost, která měla pro poškozeného fatální následek spočívající v předmětném zranění. Obžalovaný si musel být dobře vědom toho, že úder hokejky držené oběma rukama do oblasti obličeje může mít za následek zranění. Obžalovaný byl zkušeným hokejistou. Nic na tom nemění skutečnost, že byl

ze strany poškozeného vulgárně a v rámci běžných hokejových soubojů i napaden (sekání hokejkou přes nohy, strkání).

Soud si je vědom toho, že při sportovních utkáních dochází k různým zraněním, k méně vážným i zcela vážným i k takovým, které mají za následek, že zraněný již pak nemůže daný sport vykonávat a ukončuje sportovní kariéru. Soud si je také vědom, že hráči, kteří nastupují k utkání, si musí být vědomi, že přistupují k vyššímu riziku možnosti jejich zranění. Konečně si je soud také vědom toho, že v případě faulů a zákroků každé sportovní odvětví zná způsoby a má způsoby, jak tyto zákroky v rámci disciplinárních řízení trestat. Nesouhlasí však s obhajobou, že by do těchto věcí nemohly vstupovat orgány činné v trestním řízení. Pokud by tomu tak bylo, pak by to vlastně znamenalo, že v rámci sportovního utkání je možné jakýmkoliv způsobem např. zranit spoluhráče, protihráče či kohokoliv jiného, přičemž za takové zranění může být útočník potrestán pouze v rámci disciplinárního řízení v podstatě maximálně doživotním vyloučením, jak se stalo i v tomto případě. To je samozřejmě nesmysl. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny zasáhnout v případech, kdy jednání takového útočníka absolutně vybočuje z pravidel daného sportu, kdy jednání takového útočníka sleduje jiný cíl než hru.

Obžalovaný [REDAKCE], byť vyprovokován, zcela mimo hru, mimo dění hokejového zápasu, kdy jeho cílem nebylo v daný okamžik sledování hry, bránění, útočení, jeho tým nebyl protihráčem (pošk. [REDAKCE]) nijak ohrožován apod., neadekvátně a hloupě zareagoval. Tím, že střední intenzitou napadl hokejkou, tedy tvrdým předmětem, poškozeného v oblasti obličeje, kde nebyl chráněn, musel si být vědom, že takovým jednáním může způsobit zranění napadeného. Obžalovaný [REDAKCE] musel být srozuměn s tím, že svým jednáním může ohrozit či porušit zdraví poškozeného. Stál v malé vzdálenosti od něho, tzv. tváří v tvář v tvář a hokejkou ho udeřil do obličeje, a to v době, kdy se hra odehrávala jinde mimo jejich dosah, kdy nebyl ze strany poškozeného žádným podstatným a nebezpečným způsobem atakován. Musel si být vědom toho, že má v ruce natolik důrazný prostředek, že způsobem, kterým jednal, může ohrozit zdraví poškozeného.“

Výše citované argumentaci soudu prvního stupně lze jen přitakat. Je nepřipustné, aby v rámci kolektivního sportu, v němž musí být dodržována pravidla fair hry, některý z hráčů prezentoval svůj „zápal pro hru“ cílenými útoky na protihráče majícími za následek jeho zdravotní nezpůsobilost ve hře pokračovat. Takový hráč musí nést důsledky svého jednání nejen v rovině sportovní, ale i v rovině odpovědnosti trestní a náhradové. Toliko disciplinární prostředky z hlediska ochrany zákonného zájmu na ochraně lidského života a zdraví nejsou dostatečné. Čin obž. [REDAKCE], který vykazuje znaky činu kriminálního, a to včetně naplnění jeho společenské škodlivosti, se patří pojmenovat a za tento vyvodit pachatelovu odpovědnost trestní a dále odpovědnost související s náhradou škody dotčených subjektů.

Za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, jímž je obž. [REDAKCE] uznán vinným, lze uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři roky. Uložil-li okresní soud obžalovanému tuto sankci na samé spodní hranici zákonných možností, nemůže jít o potrestání nezákonné či nepřiměřeně přísné. Nalézací soud v dané věci, jestliže se obžalovaný k úmyslnému zranění poškozeného nepřiznal, spíše přecenil okolnosti, jež trestanému prospívají.

Po období osmnácti měsíců, po které je stanovena zkušební doba podmíněného odsouzení (pozn. tato je v rámci zákonné sazby od jednoho roku do pěti let určena jen nepatrně nad spodní hranicí zákonných možností), bude chování trestaného soudem sledováno. Ověřováno mj. bude, zda obžalovaný respektuje uložené mu zpřísnující omezení. V případě zjištění, že by tento ve sledovaném období nevedl řádný život či by ignoroval uloženou mu povinnost k odškodnění poškozených subjektů, mohlo by soudem být rozhodnuto, a to popř. již i během zkušební doby, že šestiměsíční trest odnětí svobody vykoná v příslušném typu vezeňského zařízení.

Pojišťovací ústav, u něhož je poškozený [REDAKCE] zdravotně pojištěn, doložil, že na ošetření a léčbu jmenovaného zatímně vynaložil částku 6.778,- Kč. S ohledem na skutková zjištění, jak jsou tato rozvedena výše, byl správně v trestním řízení uplatněn nárok Vojenskou zdravotní pojišťovnou ČR shledán oprávněný. Výroku adhezního řízení, jímž byl obžalovaný zavázán povinností uvedený subjekt v požadované jím výši odškodnit, tak nelze nikterak oponovat.

I poškozený [REDAKCE] má nárok na odškodnění nemajetkové újmy, která mu v souvislosti se zdravotním postižením, které mu obž. [REDAKCE] způsobil, vznikla. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyložil, které náklady, jež poškozený v souvislosti s ošetřením a léčbou vynaložil, shledal pro náhradové řízení oprávněné a které nikoliv. K odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně není co dodat, toto podle zjištění senátu odvolacího soudu není zatíženo žádnou vadou a na jeho obsah tak lze odkázat.

Pro veškeré výše rozvedené důvody nelze odvolání obž. [REDAKCE] posoudit jako oprávněné; podle § 256 tr. řádu bylo proto rozhodnuto o jeho zamítnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr. ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Krajský soud v Českých Budějovicích dne 21.10.2014

JUDr. Vladimíra H á j k o v á , v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Vomelová